

ПИТАННЯ ЕТИЧНОГО ВИКЛАДАННЯ ЛІКАРЯМ- ІНТЕРНАМ НА КЛІНІЧНИХ КАФЕДРАХ

**Сміян О.І., Бинда Т.П., Романюк О.К.
Медичний інститут Сум ДУ
Кафедра педіатрії післядипломної освіти**

Проблеми етичного викладання в медичному інституті мають особливий характер на клінічних кафедрах післядипломної освіти. Це пов'язано з тим, що навчання клінічним дисциплінам переважно проводиться у ліжка хворого. У цьому випадку з'являється взаємодія не лише між викладачем та інтерном, але і між викладачем, інтерном і пацієнтом. На клінічній кафедрі викладач одночасно є і лікарем. Дуже важливо, яким лікарем він з'являється перед лікарями - інтернами, що багато в чому визначає етику навчального процесу. Їх взаємовідносини можуть бути одночасно і партнерськими і патерналістськими. Останні пов'язані з тим, що викладач навчає того, що знає сам, навчає навичкам, якими володіє. Так, якщо викладач знає багато і багато чому вміє навчити, то етичних проблем як правило не виникає. У сучасній вищій медичній школі це робити стає все важчим, тому що клінічна медицина стає все більш і більш спеціалізованою. До того ж викладач дуже часто є лікарем вузької спеціальності. Інтерн приходить до нього, уже пройшовши цілий ряд клінічних кафедр, і нерідко ставить у скрутне положення викладача своїми питаннями. Крім цього, ситуація посилюється тим, що практично всі інтерни мають доступ до Інтернету і отримують інформацію, якою викладач може і не володіти в достатньому об'ємі.

Все це наносить шкоду авторитету викладача, знижує рівень патерналістських стосунків між ним і студентом, без яких успішним процес навчання не виходить.

Партнерські стосунки виникають у тому випадку, коли викладач-лікар і інтерн при клінічному розборі хворого стають колегами. У такій ситуації викладач - клініцист може поправити патерналістський авторитет, що похитнувся, і продемонструвати своє клінічне мислення, уміння спілкуватися з хворою людиною, навички його обстеження, грамотний підхід до інтерпретації результатів лабораторних та інструментальних досліджень і, таким чином, продемонструвати те, чим студент володіє в меншій мірі.

Останніми роками рівень професіоналізму стає «візитною карткою» молодого фахівця на ринку праці, тому майбутній лікар ще на студентській лаві, а в подальшому на етапі післядипломного навчання має бути залучений до сучасних способів здобуття та обробки інформації – комп'ютер, Інтернет, ділові ігри і, звичайно, особливе місце займає отримання практичних навиків у ліжка хворого. Лише за цих умов лікар - інтерн стає активним учасником навчального процесу. Його знання будуть міцніші, а навички спілкування з хворим удосконаляться.